

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр . Перник, 05 май 2011 г .

Административен съд- Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на двадесети април, две хиляди и единадесета година в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ЧЛЕНОВЕ: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

СЛАВА ГЕОРГИЕВА

при секретаря Т.М. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура - Перник, прокурор Стефанова, като разглежда докладваното от съдия С . Георгиева к. н. а. х. д. № 74 по описа за 2011 година на Административен съд- Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл . 208 и сл . от АПК, във връзка с чл . 63 . ал . 1 , предложение 2 от ЗАНН .

Образувано е по касационна жалба на Л.В.Ц. ***, против решение № 70 от 16.02.2011 г., на Районен съд- Перник, постановено по н. а. х. д. № 1569 по описа на съда за 2010 г.

С атакуваното решение е изменено наказателно постановление № 34-0000418 от 12.11.2010 г., издадено от Началник Областен Отдел „Контролна дейност - ДАИ“, гр. Перник, с което на жалбоподателя за нарушения по чл . 66, т. 4 от Наредба № 33/03.11.1999 г., на министъра на транспорта му е наложено административно наказание в размер на 50 лева , на основание чл . 93 , ал . 2 от Закона за автомобилните превози , както и за нарушение на чл . 3 § 1 от регламент 3821/1985 г., вр. с чл. 78, ал.1, т. 2 от Закона за автомобилните превози му е наложено административно наказание глоба в размер на 800 лева, на основание чл . 95 , ал . 1 от Закона за автомобилните превози.

С решението си районния съд е отменил наложеното на основание чл . 93 , а л . 2 от Закона за автомобилните превози наказание в размер на 50 лв . и е намалил размера на наложеното на основание чл . 95 , ал . 1 от Закона за автомобилните превози наказание от 800 лева на 500 лева.

В касационната жалба се твърди, че решението на Районен съд - Перник е незаконосъобразно в частта, с което

процесното НП е потвърдено макар и да е намален размера на наложената глоба. Твърди се, че автобуса попада в изключенията на регламент 3821/1985 г., на Съвета на Европа от 20.12.1985 г., както и че е нарушено правото на защита на жалбоподателя. Направено е искане за отмяна на съдебното решение на районния съд, както и за отмяна на обжалваното наказателно постановление.

В съдебно заседание касационния жалбоподател твърди, че не той следва да носи административно наказателната отговорност, а неговия работодател.

Ответникът по жалбата, ОО „Контролна дейност - ДАЙ“ - Перник, не се явява, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Окръжна прокуратура - Перник, чрез прокурор Стефанова, дава заключение, че жалбата е неоснователна и решението на първата инстанция, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Административен съд - Перник, като разгледа делото по реда на чл. 217 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Районен съд - Перник е възприел фактическите обстоятелства по делото въз основа на данните внесени, чрез събиране на относимите и необходими за изясняване на случая доказателства.

Въз основа на тях е стигнал до правилен и законосъобразен извод, които е обективирал в решението си.

В производството пред районния съд са събрани всички относими и годни доказателства необходими за правилното решаване на спора. Установената фактическа обстановка е точна и е приета след задълбочен разбор на доказателствата. Районния съд е изложил убедителни мотиви за това кои доказателства кредитира и кои не и защо. Изводите му в тази насока изцяло се припокриват с тези на настоящия съдебен състав.

Поради липса на постъпила касационна жалба от ОО "КД- ДАЙ" решението в частта, с която е отменено наложеното наказание за нарушение по чл. 66, т.4 от Наредба № 33/03.11.1999 г., на Министерство на транспорта не следва да бъде разглеждано и коментирано от настоящата инстанция. Поради същите причини не следва да бъде разглеждана и

размера на санкцията определена от районния съд за второто нарушение.

Пред настоящата инстанция стои въпроса единствено дали в обжалваното решение са обсъдени въпросите относно извършено ли е нарушението по чл. 3 § 1 от регламент № 3821/1985 г., на Съвета на Европа, вр . ч л . 78 , а л . 1, т . 2 от Закона за автомобилните превози . Извършено ли е виновно и от касационния жалбоподател, както и дали е приложена правилно нормата.

Както пред административния орган издал обжалваното наказателно постановление, така и пред въззивния съд безспорно е установено, че на 05.10.2010 г. Л.Ц. *** е извършвал специализиран превоз на пътници с автобус категория М-2 /12+1 места/ и автобуса не е бил оборудван с тахограф.

Настоящата инстанция възприема и приема за доказана изложената фактическа обстановка.

Деянито съставлява нарушение на чл. 3 § 1 от регламент № 3821/1985 г., на Съвета на Европа, вр. чл. 78, ал.1, т.2 от Закона за автомобилните превози и към момента на извършването му е било обявено за наказуемо с глоба от 500 до 1000 лева. по чл. 95, ал. 1 от Закона за автомобилните превози. Към настоящия момент същото деяние, след измененията в ДВ бр. № 17 от 25.02.2011 г. е обявено за наказуемо по чл. 93в, ал.23 от Закона за автомобилните превози и предвиденото наказание е вече в размер на 1500 лева. Не е приложима разпоредбата на чл. 3, ал.2 от ЗАНН, тъй като предвиденото наказание в последващата нормативна разпоредба не е по-благоприятна за нарушителя.

В касационната си жалба и в открито съдебно заседание касатора е изложил три твърдения, а именно, че съобразно приложеното по делото маршрутно разписание управлявания от него автобус попада в изключенията на регламент № 3821/1985 г. на Съвета на Европа, нарушено е правото му на защита, както и че административно наказателната отговорност за нарушението, следва да носи неговият работодател.

Пред нито една от инстанциите не е представено и не се съдържа в кориците на делото маршрутното разписание на което касатора се позовава, поради което възражението му в тази насока не се възприема от настоящата инстанция.

Твърдението, че с не изписването в АУАН и НП на пълното наименование на нормативния акт, чиято разпоредба е нарушена е накърнено правото му на защита до степен, че не е бил в състояние да организира правилно защитата си е неоснователно.

В решението си районния съд е изложил подробно доводи по това възражение и настоящата инстанция напълно ги споделя, поради което не е необходимо да ги повтаря.

Разпоредбата на чл. 95, ал.1 от Закона за автомобилните превози е насочена само и единствено срещу водачите на МПС, а не срещу техните работодатели. За работодателите в случая собственика на МПС в закона има предвидени други административно наказателни разпоредби, които могат и е следвало да се приложат на самостоятелно основание. Безспорно е установено, че Л.Ц. е бил водач на автобуса и правилно е ангажирана административно наказателната му отговорност по текста от закона предвиден за водачите на МПС.

След извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, настоящият съдебен състав не констатира пороци на атакувания съдебен акт относно неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон.

Мотивиран така, Административен съд - Перник

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 70 от 16.02.2011 г., на Районен съд- Перник, постановено по н.а.х.д. № 1569 по описа на съда за 2010 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: /п/